

BALLAI LÁSZLÓ

Mosta

© COPYRIGHT 2008, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT
XVIII ÉVFOLYAM, 1. (2008. JANUÁRI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://BALLAI.VASAROS.COM/](http://ballai.vasaros.com/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK.
A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA
CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES.

E-MAIL: [BALLAI@VASAROS.COM](mailto:ballai@vasaros.com)

© 2008 VASAROS DOT COM

Amikor a többmázsás bomba átszakította a kupolát és hatalmas robajjal a főhajó közepére zuhant, Pizani éppen abbahagyta az orgonálást. Természetesen Bachot játszott, hiszen nem volt jelen a vikárius. Néhány hónapja ugyanis, nem sokkal kinevezése után Mostába látogatott Zagallo, a vikárius, és kérdőre vonta: miért játszik Bachot? Merthogy ő evangélikus volt, tehát eltért a római egyháztól. Pizani kicsi gyermekkorától templomi orgonista szeretett volna lenni. Már hat éves korában Berkeley, a valettai Szent János székesegyház kántora kezdte tanítani. Ő ajánlotta be az ekléziánál, amikor a mostai állás megüresedett. Húsz év elteltével sajnálta is, hogy ott kellett hagynia a jó öreget – akinek kedvence Bach volt, és azt tartotta, amíg a világ világ, nála nagyobb orgonista nem születik –, de hát egy saját templom, vagyis saját orgona és saját kórus az mégiscsak maga a mennyország. Vagy legalábbis annak előtere. És most ezt veszélyeztesse, mert idejött egy birkaszemű püspöki helynök Rabatból? Hosszú hónapok óta szakadatlanul zuhognak a német bombák a valettai erődökre, az olaszok tengeri zárral próbálják megbénítani Málta szigetét, miközben ők a brit hadsereget minden eszközzel segítve védik a hazájukat, és akkor valaki azzal foglalkozik, hogy miért játszanak Bachot a mostani bazilikában.

Bármikor a levegőbe repülhet a templom. Furcsa mód Pisani mégsem merte veszélyeztetni oly hön áhított állását, és azt mondta a vikáriusnak, hogy nem Bachot játszott, hanem Mozartot. Az egyházfinak fogalma sem volt arról, hogy Mozart orgonaműveket írt. Pedig Mozart korai templomi szonátái csaknem olyanok, mintha magától Bachtól származnának, magyarázta az orgonista. Zagallo azonban látni akarta a kottát. Fejből játszott, nincs kotta, érvelt kétségbeesve Pizani. Ám a vikárius ragaszkodott a kották bemutatásához, ha nincsenek meg, akkor kerítse elő azokat, amelyekből tanult, különben vizsgálatot kénytelen kezdeményezni az ügyben. Pizani az összes antikváriust bejárta a szigeten, végül Zarbnál ráakadt néhány Mozart orgonaszonátára. A vikárius úgy tett, mintha zenetudós is lenne, és a látottak valóban felidéztek előtte a Bach-partitúrákat, de azért megkérte az orgonistát, ne játsszon olyan műveket, amelyek Bachra emlékeztetnek. Érti, mondta Pizani, tehát ne játsszon Mozartot. Persze, hogy játsszon bátran, visszakozott Zagallo, csak Bachot ne játsszon. Berkley jót nevetett az ügyön, mondván, Pizani az egész elkerülhetne volna, ha megkérdezi a vikáriust, melyik pápai enciklika tiltja, hogy a katolikus templomokban Bachot játsszanak. Különb is a *Missa Solemnis* teljes mértékben a katolikus liturgia szerint íródott. Az orgonista tehát megfogadta, ha a mostani templomban nincs jelen a püspöki helynök, a legpompásabb Bachmuzsikát játssza, ha ott van, a legsilányabb szerzők darabjait klimpírozza.

E zagallói igyekezetnek ugyan mit köszönhet valaha valaki is? – gondolta Pisani, miközben ujjai a klaviatúrákon futkostak. Azzal az energiával, amellyel a vikárius az egyházkerületbeli szabálytalanságokat igyekezett felderíteni, egy évszázaddal ezelőtt Felix Calejának az akkori plébánosnak a saját püspöke akarata ellenére sikerült keresztül vinnie, hogy ennek az ekléziának a templomát koronázza meg Európa harmadik legnagyobb kupolája. A férfiú ezzel Mosta városkáját örökre kiemelte a jelentéktelenségből. Még zengett a dór szonáta utolsó akkordja, midőn a hatalmas bomba áttörve azt, iszonyú csattanással ízzé-porrá törte a mozaikpadlatot. A tisztelendő úr éppen az oltár felé fordult, s először azt hitte, az orgonával történt valami, ám amikor, kezében a serleggel a gyülekezet felé fordult, a földre gyökerezett a lába. Kiejtette kezéből az áldozati kupát. A bor, a vér előmolt a szőnyegen.

A pap térdre hullt, kezét imára kulcsolta és fennhangon rákezde: – *Pater noster, qui es in celis...*

– *Sanctificetur nomen tuum...* – zengte rá nyolcszáz hívő.

Pizani is imádkozni kezdett, bár átsuhant az agyán, hogy talán épp ez a hangorkán indíthatja be a detonációt. A tizedik Miatyánk után megérkeztek az angol tűzszerészek. A bomba nem robbant fel.

– Csoda! – ugrott talpra a plébános – az Úr csodát tett. Megmenekültünk.

Egy őrnagy lépett hozzá. – Kérem, atyám, rendezetten mindenki hagyja el az épületet.

– Én is? – kérdezte a főtisztelendő, és hangján mintha átremegett volna az öröm.

– Ön is. A pap működése következtében a hívők a legnagyobb szervezettséggel, percek alatt elhagyták a bazilikát.

Pizani is indulni akart, de a lábai odatapasztották a kórushoz. Vagy éppen a gondolat hatott rá zsibbasztólag? Mi lesz vele, ha a templom az orgonával együtta levegőbe repül? Értelmét veszti az élete. De talán nem lesz baj, az angolok ügyesen hatástalanítják ezt a gépi fenevadat. Meg kíváncsi is volt, mit is csinálnak a tűzszerészek, akik nem vették észre, de ő jól láthatta minden mozdulatukat.

Az őrnagy mindenek előtt körbejárta a bombát, majd alaposan szemügyre vette a gyújtószerkezetet.

– Ez, úgy tűnik, működésbe jött – mondta, és egy erőteljes rántással, elválasztotta a bomba törzsétől.

– Ne! – kiáltott fel iszonyodva egy hadnagy, s hangjára a jókora műszeres láda mellett sürgölődő két tiszthelyettes is megmerevedett. Pizaniban is megfagyott a vér.

De csak annyi történt, hogy a bomba alja levált, és nagyot koppant a padlaton. Az így keletkezett lyukon peregni kezdett valami szemcsés anyag.

– Homok – jegyezte meg a hadnagy.

– Homok – ismételte meg az őrnagy. Közelebb hajolt, és a külső köpenyen kereste a jelzetet. – Nézze csak!

– Albán?

Az őrnagy megingatta a fejét.

– Jugoszláv? – kérdezte a hadnagy.

Az őrnagy bólintott.

– Persze! – mondta most már magabiztosan a hadnagy.

– Szóval, nem az Isten segített itt, hanem a jugoszláviai hadifoglyok szabotázsja – szögezte le az őrnagy. – Jöhetnek az emberek.

A hadnagy intésére az egyik tiszthelyettes kisietett, és kötelekkel, csörlőkkel felszerelt közlegények kíséretében tért vissza.

– Ügyeljen rá, hogy ne törjék össze jobban a kövezetet – mondta az őrnagy, azzal a templomkapu felé indult. Ám hirtelen megtántorodott, és ha a hadnagy nem nyalábolja fel, alighanem összezúzza a tarkóját.

– Köszönöm, már jobban vagyok – mondta a törzstiszt, szinte azonnal, és már fel is egyenesedett.

– Valóban, uram, meleg van. És amit tett, az hőstett, mindenkinek megviselné az idegeit. Büszke vagyok önre. Én soha nem leszek ilyen tűzszerész. Mit mondjak még?

– Semmit, Boswell.

Kimentek.

A közlegények végeztek a csörlők rögzítésével. Az egyik tiszthelyettes ellenőrizte a kötéseket.

– Tudják, az őrnagy öccsét Jugoszlávia felett lőtték le – mondta.

Pizani nem merte a manuálra tenni ujjait. De a fejében megállíthatatlanul hömpölygött előre a *Missa Solemnis* dallama.

VÉGE